

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II. Varij modi quibus Deus ad Sacerdotium vocat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

autem sine dubio melius nubere, quam vri: & saluari in humili gradu fidelis populi; quam in Cleri sublimitate, & detorius viuere, & districtius iudicari. Hæc S. Bernardus. Et ipsa experientia nos docet: eos, qui Sacerdotium adeunt, non vt Deo magis inserviant, sed præcipue ob fines & respectus temporales & humanos; vitam ducere indignam Sacerdotali dignitate, quam vitijs & peccatis defædant, & inficiunt: vt postea videbimus.

DENIQUE cum Dei voluntas sit, ne Ecclesiæ Prælati temerè ac præcipitèter Sacerdotium alicui conferant, non præmisso sufficienti eius aptitudinis examine; ac propterea dixerit Apostolus Timotheo discipulo suo: *Manus cito nemini imposueris, neque communicaueris peccatis alienis, si Sacros Ordines indignis contuleris*: certum itaque est, Deum non vocare huiusmodi homines: non enim excludendus esset vocatus à Deo.

§. II. *Varij modi, quibus Deus ad Sacerdotium vocat.*

EX HIS, quæ diximus, licet incipere deducere, quinam à Deo vocentur ad Sacerdotium; & quando desideria hunc Statum adeundi, sint & proueniant ab inspiratione & boni spiritus motione: quamuis re ipsa non sit valde facilè certè aliquid statuere. De multis enim Sanctis nouimus, quod à Deo permoti non solum Sacerdotiam non desiderarint; sed illud adire timuerint, ac refugerint: considerantes huius dignitatis celsitudinem, & quantam illa exigat puritatem; propriam item vilitatem & imbecillitatem. Si enim res attentius inspiciatur, Status Sacerdotij valde est affinis cum statu Prælatorum: non enim est Status tendentium ad perfectiorem, qualis est Monachorum; sed iam perfectorum; qualis est Episcoporum: quamuis non tantam exigat, atque illorum. Ac propterea S. Dionysius dixit: Religiosos debere contendere, vt tam Sancti ac perfecti sint, atq; sunt Sacerdotes; & S. Hieronymus ad Rusticū scribens, dixit: ita viue in monasterio, vt sis dignus, qui Clericus ordineris; & S. Thomas idè confirmat, dicens: quamuis Status Religiosus nomine status sit perfectior, quam simplicis Sacerdotis: Sacerdotem tamè maiorem habere dignitatem: sed quod destinatur ad excellentissima Altaris ministeria: ac proinde maiore requirere sanctitatè internam, quam Status Religionis. Quamobrè multi Monachi & Religiosi valde eminenter Sancti, vt S. Antonius, Hilari-
 2.
 De Eccles. Hier. c. 6. Epist. de forma viuendi. c. 2. g. 184. art. 4.
 2.
 Spiritus Dei in multis Sanctis est diuersus, ob fines etiã diuersos, iuxta æternæ sapientiæ decreta & cõsilia; nõ negamus ipsū Deū præmissis huiusmodi omnibus timoribus, inspirare interdū & impellere ad hunc statum adeundū: aperiendo
 suam

Trid. Sess. 23
 c. 2. & 8. ha-
 betur c.
 Quando.
 J. 14.
 l. 1.
 Tim. 5. 22.

De Eccles.
 Hier. c. 6.
 Epist. de for-
 ma viuendi.
 c. 2. g. 184.
 art. 4.

Tomo. 2.
tract. 1. c. 5.

Lib. 12. in
Matth. vide
Platum lib.
1. ca. 37.

suam circa id voluntatem varijs vijs; aliquando per expressam reuelationem; aliquando prodigioso aliquo indicio; & aliquando mandato, aut consilio Prælatorum, & Patrum spiritualium: qui Dei nomine nos gubernant, vt fultè dictum est aliàs. Quando autem tertia hæc via cum alijs duabus coniungitur, est multò tutior. Ideoque aliquando Deus illas coniungit; licet etiam diuidat aliquando. Licet hoc multis exemplis, quibus historiæ Sanctorum refertæ sunt, confirmare; sed vnum tantum referam, quod Rupertus Abbas de seipso narrat. Cùm enim eius Prælatus ipsum viderent, vt ordines susciperet; sed ipse, quòd se indignum iudicaret, valde resisteret; existenti in ea contentione manifestauit Deus voluntatem suam admiranda quadam visione. Videbatur enim sibi videre altare quoddam, in quo imago erat Saluatoris Crucifixi, & viuentis, & habentis oculos in ipsum quodammodo infixos: cuius aspectu ipse amore incensus, ardenti animo cupiebat accedere, & amplecti: sed non poterat ob altaris magnitudinem, & altitudinem: sentiebat tamen in se internum quendam impulsum ipsius Christi inuitantis ipsum, vt accederet: ideoque apud se constituit accedere. Et in momento altare fuit in duas partes diuisum, partemque ipsi liber accessus: & confidenter Saluatorem ipsum amplectebatur, ex oculabatur: ipseque idem Dominus Diuinum suum os magis magisque aperiebat, vt Rupertus vltèrius ad interiora posset amplius penetrare: ex quo ipse magis magisque amore Dei accendebatur; sentiebatque inspirari sibi desideria Sacerdotij, quod antea refugiebat. Qua visione finita, eam Abbati suo retulit, & mox ordines suscepit. Ex quo viam & rationem agnoscere licet, qua Dominus noster in huiusmodi vocationibus vti solet. Prius enim desideria inspirat refugiendi excelsum ad eò Statum, antequam Prælatus id iubeant, at postquam illi iubent, inspirat etiam desideria illum suscipiendi: coniungendo hoc modo præclaras illas duas virtutes, humilitatem, & obedientiam: vt vtraque sint certum indicium & pignus Diuinæ voluntatis; & insignis dispositio ad gloriosum Statum, quem desiderant & admittunt. Et qui hac ratione ad Statum illum accedunt, experientur in animabus suis, quod ipsemet Rupertus sentit in alia visione, qua fuit adhuc amplius confirmatus in ea cogitatione, quòd Deus ipsum ad Sacerdotium vocasset. Iacens enim in lecto videbatur sibi videre virum quendam è cælo descendentem, tecto vultu, quasi nollet agnosci; & tamen seipsum cum Ruperto mensurauit, caput capiti, corpus corpori, pedesque pedibus coniungendo, & cooplando, & ad ipsa animæ interiora penetrando, seseque intimè ei imprimendo, sicut solet sigillum molli ceræ imprimi. Ex qua visione incredibilis ad eò lætitia & suauitas secuta est; vt, nisi Deus mox eam fuisset moderatus, vis & impetus celestis illius voluptatis animam è corpore eduxisset. Erat visio illa vi-

ua que-

ua quædam Sanctissimi altaris Sacramenti repræsentatio: in quo Christus Dominus noster panis & vini accidentibus tectus, ita vt non nisi fide agnosci possit, infunditur in animam; eamque in seipsum transformat, repletque ineffabilibus gaudijs; quorum sunt participes, qui à Deo vocati tanquam Aaron, ad Sacrificium hoc Diuinum offerendum cum debita accedunt reuerentia, & hic præcipuus esse debet finis & motuum eorum, qui Sacerdotium desiderant, tanquam signum, quod ipsorum desideria à bono Spiritu proueniant: cum non in finem aliquem temporalem & terrenum, sed cœlestem ac Diuinum tendant: hoc est in perfectam vnionem & transformationem in Christum Dominum nostrum, per sacram ipsam Communionem ad eod frequentatam, sicut Sacerdotibus conceditur. Nam quemadmodum solet Dominus noster fidelibus pijs inspirare desideria frequenter communicandi, vt eò amplius Diuini huius Sacramenti fructibus frui possint; ita potest Sacerdotij desideria inspirare; vt qui illud suscipit, possit cum maiori abundantia & frequentia fructus Sacramenti & Sacrificij percipere. Sicut S. Sator frater S. Ambrosij, cum refugeret Sacerdotalem statum adire; quòd ipse Ambrosius ei suadebat: decreuit tandem illum suscipere propter quoddam miraculum, quod expertus est, dum in mari nauigaret, rupta ipsa nauis. Cum enim se in periculo videret submersiõis, accepit in manum sanctissimum Sacramentum, quod secum in quadam capsula (quo d tunc temporis permittebatur) gestabat: & sub tali protectore & gubernatore super aquas ambulans, sanus peruenit ad portum. Qui euentus in causa fuit, ipsumque impulit, ad Sacros Ordines suscipiendos. Si enim (ait S. Ambrosius) tantum subsidium tenuit ex sanctissimo Sacramento, velo quodam tecto: quòd maius expertus fuisset, ore illud accipiendõ, & ad sua viscera traiciendõ? *Quam maius, inquit, peribat, fufum in viscera: quod tantum sibi tectum arario profuisset:*

S. Ambrosij
in Oratiõne
funeb. S.
satorij.

CVM autem Sacerdotium non in solius ad illud promoti utilitatem; sed ad vniuersalis Ecclesiæ, & proximorum commodum dirigatur: fit, vt & hoc aliorum subsidium possit esse finis talem statum suscipientis; Deo huiusmodi desideria immittente ei, qui aptum est instrumentum ad animas iuuandas, vt id faciat celebratione Missæ, Confessionibus audiendis, & habendis Concionibus; vt obseruatum fuit in S. Chrysostomo, qui valde restitit studentibus ipsum ad Sacerdotium promouere: eò quòd excelso ad eod statu indignum se iudicaret: quod ipse ostendit in sex libris, quos de Sacerdotio scripsit. Postea tamen necessitate compellus acquieuit, vt Concionibus suis proximos adiuuaret; & quia inspirationibus, & reuelationibus ad id fuit permotus.

SED quoniam non sunt expectandæ reuelationes, aut ir d'cia prodigiosa, ad hunc statum eligendum: operæ pretium est ordinariam viam osten-

3,

a Luc. 14. 25

dere ad agnoscendam Dei vocationem, ac Diuinam eius voluntatem circa electionem faciendam: præmissis tamen documentis generalibus in tractatu primo secundi Tomi positis. *Primum* enim, vt S. Bernardus inueniat, amplectendum est Christi Domini nostri consilium, vt a *sedentes bene computemus sumptus, qui necessarij sunt ad turrim perfectionis adificandam*, quæ ipsi Sacerdotio est annexa: in quo exactè seruandum est castitatis votum, & vitæ puritas: quam excelsum ad eodè Ministerium exigit: & certò constituendum, quòd nullum temporale honoris, aut facultatum, siue reddituum Ecclesiasticorum motuum sufficere debeat ad Sacerdotium amplectendum: quando reuera nobis desunt talenta virtutis, ac scientiæ, & conditiones reliquæ, quas Ecclesia Sancta præscribit. Præstat enim ex statu sæculari ad cælum ascendere; quàm ex Sacerdotali descendere ad infernum. Nam Sacerdotalis dignitas, quæ ea dignos promouet ad maxima gratiæ & gloriæ dona: indignis est occasio, vt in magnas miserijs culpæ ac pænæ præcipitentur. Et character Ordinis, qui in cælo est, quasi corona quædam, gaudium illud cœleste augens: erit in inferno maiorum cruciatuum causa, sicut est in Iuda, quem fuisse Sacerdotem creatum & cū reliquis Apostolis communicasse constat. Quare præstat ex humilitate, ædificium huius turris non aggredi, quàm committere vt Dæmones *illudant ei, qui non habens sumptus ad perficiendum, iecit tamen fundamenta*. Sed quoniam in hac computatione & consideratione sumptuum non est tutum proprio iudicio fidere: sæpè enim qui sunt indigni decipiuntur, Superbia, ambitione, & cupiditate, vt se dignos iudicent: & contrà, qui reuera sunt digni, ex humilitate & pusillanimitate, indignos se iudicant. Tutissimum est iudicium proprium, aliorum iudicio subijcere: siue superiorum ordinationi acquiescendo, quòd facere possunt ac meritò debent Religiosi, siue consulendo Confessarios, & Patres spirituales, aut viros tales, qui non ducantur inordinato aliquo affectu; & ex neutra parte emolumentum aliquod querant; sed viri sint scientiæ & conscientiæ; horum inquam iudicium tutò sequi licet, vt intelligant, vocari se à Deo ad Sacerdotium, sicut Aaron: Ad cuius electionem concurrerunt Deus & Moyses manifestante Deo, quòd ipse per Moysen Prophetam suum, electionem illam fecisset. Nam per os eius consilium suum aperuit, quòd supra posuimus: vt b *virga Aaron, & duodecim alia ponerentur in tabernaculo sacerdotis, floribus & folijs spoliata: vt is ex Dei voluntate Sacerdos haberetur, cuius virga ibi floreret*. Vt ita significaretur, eos, qui cupiunt rectam huius status electionem facere, debere se in Dei conspectu, & coram eius ministris constituere, quasi aridas virgas floribus & folijs spoliatas, hoc est exuentes sese omni terreno ac temporali sine, qui facillè ad se contrahit, & intentionem flectit; & quantum in ipsis est, exhibentes se

b Num. 17.
2. 8.

ad ac-

ad acceptandum aut reiiciendum hunc statum indifferentes, nec aliud quidquam nisi Dei voluntatem eiusque maiorem gloriam querentes; & apud se statuentes, æquè futuros contentos vna atque altera parte: prout intelligent Deo magis placere. Qui, quòd nostræ utilitati semper prospiciat, solet prouidentia sua paterna, quos videt ita indifferentes, inspirare quod magis expedit eis. Quos, si vult ad Sacerdotium vocare, efficit, vt arida virga floreat, & cor incipiat sancta & pura huius Status desideria producere, ob cælestes ac Diuinos fines; & cum floribus desideriorum prodeunt folia & fructus verborum & operum sanctorum; qualia Sacerdotalis dignitas exigit in quibus apparet, Deum esse qui vocauerit, & ad eam elegerit. Quod si nollic eos admittere: deserit tanquam aridam virgam, absque his desiderijs, & propensione ad eum statum; & potius permittit illis timorem & formidinem quandam, qua se indignos & ineptos iudicent ad excelsum adedè dignitatem; & ipsis Prælati inspirat, vt eos reiiciant, & in inferiori statu relinquunt, in quo prius erant. Et tunc etiam si Subdiaconi sint, aut Diaconi: animo sint quieto & tràquillo: & sacra hanc dignitatem, quam vt sponsam habere non merentur; tanquam Dominam venerentur, & excipiant. Si enim temerè ascendere velint ad gradum altiorem, ad quem, quòd non sunt digni, vocati non sunt; dicit illis Dominus, quod olim ambrosius Leuitis: *c. Multi erigimini filii Leui: num parum vobis est, quòd separauit vos Deus Israel ab omni populo, & iunxit sibi, vt seruiretis ei in cultu tabernaculi? aut idcirco ad se fecit accedere, vt vobis etiam Sacerdotium vindicaretis?* Peruadeant itaque sibi, qui huiusmodi sunt, satis sibi esse, quòd seruiant in ordine Diaconatus; nec tantum sibi esse assumendum, vt velint ad Sacerdotium ascendere: sed cum humilitate & animi gratitudine gradum illum amplectantur, in quo Deus illos collocauit: is enim utilis est ipsis futurus; altior verò fortè noxius.

c. Num. 16. 8

Ex His efficitur, etiam esse necessariam Dei vocationem, ad eligendum, & vt oportet, acceptandum Sacrum Diaconatus & subdiaconatus Ordinem. Tum, quòd status continentia ei sit annexus: ad quem hanc vocationem esse necessariam suo loco diximus: tum ob dignitatem eius ministeriorum, & puritatem ac sanctitatem ad ea præstanda necessariam.

Tomo 3.
tract. 2. 6. 6.

Quæ cum sit donum Dei, & per Ordinis Sacramentum communitur, motionem requirit eiusdem Domini, ad eum dignè suscipiendum: vt ex dictis capite
3. constat,